

декемврий 1891 год., приетъ отъ VI^о Обикновено Народно Събрание по предложение на тогавашния министъръ на народното просвѣщение, покойния Г. Живковъ.

Съгласно тоя законъ, гимназиитѣ имагъ седемъ класа. Въ първия класъ постъпятъ дѣцата, които сж свършили курса на основното училище, койго е четиригодишенъ; на края на гимназиялния курсъ има изпитъ за зрѣлость. Въ гимназията курсътъ се дѣли на доленъ (I, II, III кл.) и горенъ (IV, V, VI, VII кл.). Програмата отъ IV класъ нагорѣ обема класическия отдѣлъ (съ латински и гръцки) и реалния отдѣлъ (безъ тѣзи два езика).

Споредъ сжщия законъ, учителскитѣ персоналъ се дѣли на степенувани учители (I, II, III степенъ) и на врѣменни. Всѣки учителъ въ гимназия трѣбва да има срѣдно и висше образование и да е издържалъ държавния си изпитъ. Заваренитѣ учители отъ закона ставаха редовни, каквото образование и да имаха тѣ, ако имаха петъ годишна служба.

Въ 1897 год., министърътъ на народ. просвѣщение, покойниятъ К. Величковъ, внесе нѣкои измѣнения въ закона, относящи се главно до наредбата на дѣвическитѣ гимназии, които до тогава бѣха доста занемарени.

Слѣдъ 1897 год. всичкитѣ партии, които се изредиха на Власть, съставяха законопроектъ за народното просвѣщение: имаше законопроекти на г. г. Вачевъ, Т. Иванчовъ, Кжнчевъ и др., но ниго единъ отъ тѣхъ не можа да бжде разискванъ и гласуванъ; законътъ отъ 1891 година си оставаше въ сила.

Въ 1906 год., по предложение на министра на народното просвѣщение г. Д-ръ Ив. Д. Шишмановъ, Камарата гласува нѣкои измѣнения въ закона отъ 1891 г.; тѣзи измѣнения се отнасятъ главно до положението на персонала въ гимназиитѣ. Споредъ тѣзи измѣнения, всичкитѣ врѣменни учители се допускаха до изпитъ, който се състоеше отъ една писмена композиция и единъ пробенъ урокъ въ класа. Това бѣше просто, за да добиягъ степенъта. Ония, които не се явиха на изпита, получиха заплатата на третостепенни гимназиялни учители. Сжщиятъ законъ въвежда една реформа въ гимназиялния курсъ, а именно: при класическия и реалния отдѣлъ се прибави и търговски отдѣлъ; тази реформа не даде очакванитѣ резултати и пропадна.

Най-послѣ XIV-то Обикновено Народно Събрание, по предложение на министра на народното просвѣщение, г. Н. Мушановъ, гласува органическия законъ за народното образование отъ 1909 г., който засѣга всичкитѣ отрасли на учебното дѣло у насъ. Този законъ внася коренни измѣнения въ всичкитѣ видове училища въ България и урежда положението на учителския персоналъ.